AVENTURILE LUI MIAU-MIAU

de MARIA SOREL

23. UN STRUȚ CANTAREȚ ȘI UN FILM FOARTE INTERESANT

Și așa cum am spus, struțul, fiindcă era chinuit de foame și de reumatism, nu putuse ține pasul cu celelalte dihănii, așa că veni la sfârșitul praznicului și al bunătăților. După ce veni, începu să zică de mai multe ori cu

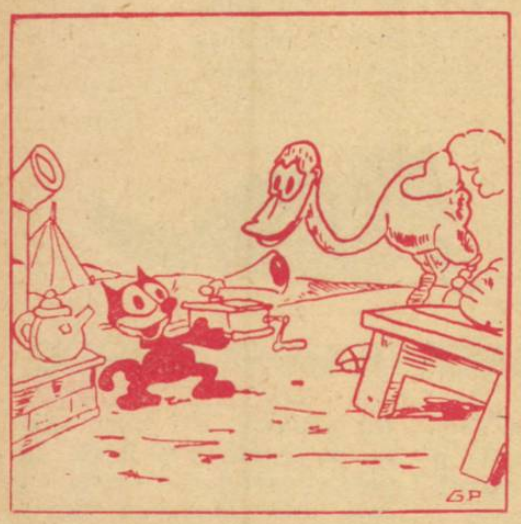

glas plângăreț: „Mi-e foame! Mi-e foame!"

Lui Miau-Miau i se făcu milă de bietul struț. E drept că din toate merindele celor doi vânători nu rămăsese nici un oscior și nici o fărâmitură de pâine sau de pesmeți. Insă Miau-Miau își aduse aminte, că struții au stomacul așa de tare, că pot înghiți și mistui foarte lesne și pietre și bucăți de fier și orice. Știind aceasta, Miau-Miau

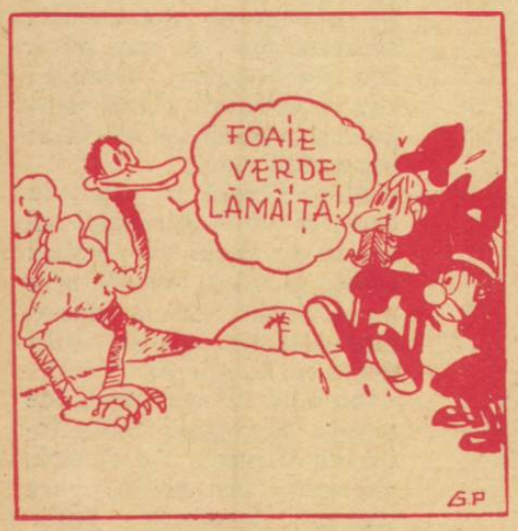

chemă pe struțul flămând și-i zise: „Vino, prietene, că ai și tu cu ce să-ți potolești foamea".

Ii dete mai int;iu o cratiță, pe care struțul, fără să fie nevoie să o mestece, o trimise în burtă. „Mai dă-mi una", ceru el. Miau-Miau îi dete încă o cratiță, pe care, de asemenea, struțul o înghiți până ce închizi un ochiu și-l deschizi din nou.

„Mai dă-mi, mai dă-mi, că abia mi s'a deschis pofta!" ceru el.

Rând pe rând, Miau-Miau îi dete un ceasornic deșteptător, o lampă și un ibric mare de ceaiu, după aceea, îi zise:

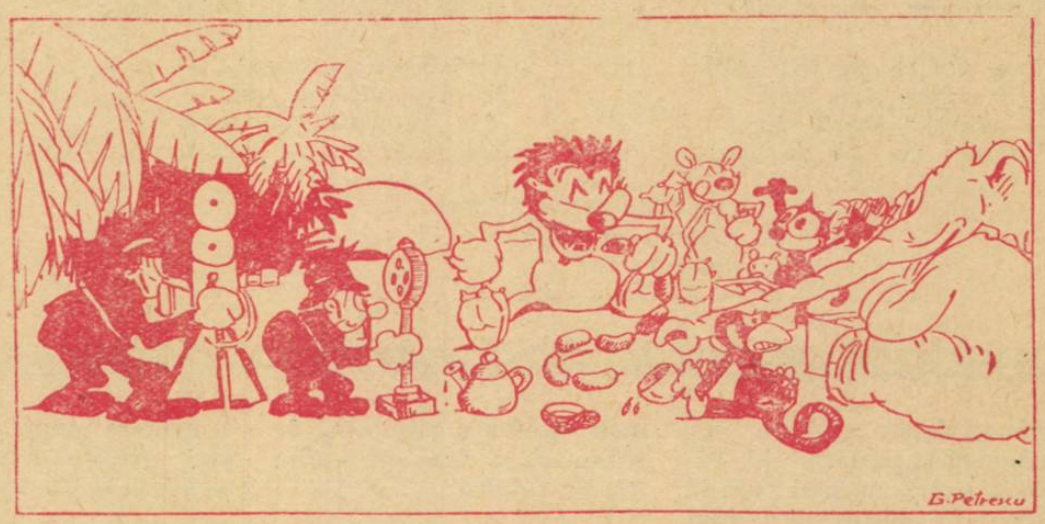

„Acum cred că ajunge!" Dar struțul de colo: „Mai dă-mi, mai dă-mi!"

— Dar lacom mai ești, prietene!" îi răspunse Miau-Miau. Totuși, căută cu ce ar mai putea să-l îndoape. Și iată că văzu un patefon. „Oare, ai putea să-l înghiți?" întrebă el pe struț. Struțul nici nu-și dete osteneala să răspundă cu vorba, ci întinzând ciocul, apucă patefonul și-l trimise în burtă, cu pâlnie, cu tot.

„Bravo, neică, halal să-ți fie!" îi zise Miau-Miau mirat de această isprăvă. Dar nici acum struțul n'a spus că e sătul. „Mai dă-mi, mai dă-mi!"

Tot căutând ce ar mai putea să-i dea, Miau-Miau găsi ceva ce îi se păru pre cât de potrivit, pe atâta de hazliu. Găsi anume câteva plăci de patefon. „Unde s'a dus patefonul, trebuie să meargă și plăcile", zise el, întinzând struțului una după alta șase plăci de patefon. Struțul nu spuse că nu-i plac, ci le înghiți așa întregi cum erau.

Să vedeți acum întâmplare minunată și neașteptată! In burta struțului, patefonul începu să se învârtească și, odată cu patefonul, începură să se învârtească și plăcile. Deodată se auzi, venind puternic din stomacul struțului:

„Foaie verde lămâiță!"
„Foaie verde garofiță!"

Când auziră aceasta, cei doi vânători rămaseră câteva clipe ca înlemniți de uimire. Un struț cântăreț! Un struț, care să cânte așa de bine câncăruia îi ziseră: „Te rugăm, dă-ni-l înapoi, ca să facem un film sonor cu struțul".

Insă Miau-Miau le răspunse: „Puteți face un film cu struțul, dar vă mai cer să faceți un film cu noi toți. V'am spus, mi se pare, că tovarășii mei, adică, animalele ce sunt cu mine, au jucat ani de zile la un circ, așa că știu să danseze, știu să imite pe oameni și să facă tot felul de comicării.

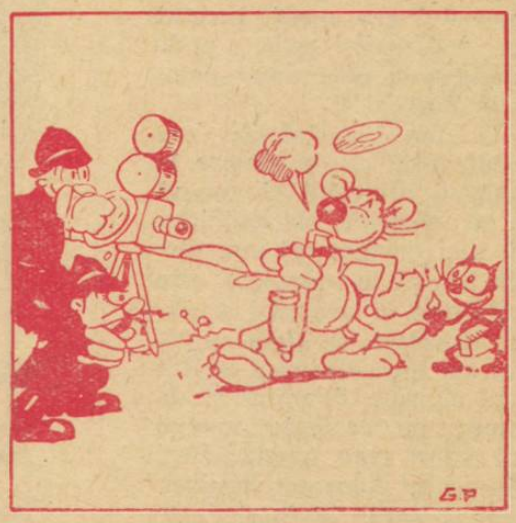

De aceea, făcând un astfel de film, să știți că vă veți îmbogăți".

Cei doi vânători primiră cu plăcere, ba mai primiră ca Miau-Miau să orânduiască dihăniile, așa cum ar crede el că este mai frumos și mai potrivit.

„Mai întâiu, zise Miau-Miau, să ne